

kukuřičného piva, že v podstatě každý třetí den svého dospělého života tráví buď s opicí, nebo s kocovinou. Na rozdíl od Lance Armstronga nedoplňují Tarahumarové svou dietu žádnými na ionty bohatými nápoji pro sportovce. Mezi cvičením se neládují proteiny tyčinkami, ve skutečnosti do sebe dostávají jen minimální množství proteinů, protože jsou živi především z mleté kukuřice doplněné jejich oblíbenou pochoutkou – grilovanou myší. Před závodem Tarahumarové netrénují, nerozcvičují se, ani se nezahřívají. Prostě dojdou ke startovní čáře, vtipkují a povídají si... A pak osmačtyřicet hodin pádí jako o život.

Jak je možné, že z nich nejsou mrzáci? přemýšlel jsem. Jako by nějaký úředník popletl údaje v kolonkách statistiky. Neměli bychom my, tedy lidé s nejmodernější běžeckou obuví a na míru vyrobenými vložkami, mít nulovou míru zranění a Tarahumarové, kteří běhají výrazně častěji, v kamenitém terénu a v botách, které lze za obuv považovat jen stěží, mít nohy neustále v sádře?

Mají odolnější nohy, protože běhají celý život, napadlo mě, ale vzápětí jsem si uvědomil, že si protřečím. *To přece znamená, že by měli na nohy trpět více, ne méně. Jestliže je běhání pro nohy škodlivé, pak vyšší běžecká zátěž by měla ubližovat výrazně víc.*

Odložil jsem článek stranou a půl na půl mnou zmítala zvědavost i znechucení. Vše, co se týkalo Tarahumarů, mi připadalo obtížně pochopitelné, posměšné a stejně rozčilující jako všelijaké zenové průpovídky. Ti nejodolnější lidé prý jsou zároveň nejmírumilovnější, jejich bezesporu trpící nohy běhají nejrychleji, nejzdravější lidé mají nejméně zdravé stravovací návyky, ngramotný kmen je nejmoudřejší, žijí v nesmírně tvrdých podmínkách a zároveň se nejlépe baví...

A co s tím vším má společného běhání? Je jen náhoda, že nejosvícenější lidé na naší planetě jsou zároveň nejlepšími běžci? Lidé lezou po vrcholech Himálaje, aby našli moudrost, a celou tu dobu by jim stačilo zaskočit jen kousek za hranice Texasu.

Jenže zjistit, kam přesně za hranicemi zamířit, nebylo úplně jednoduché.

Časopis *Runner's World* mě pověřil cestou do Měděných kaňonů a nalezením Tarahumarů. Ale než jsem mohl začít pátrat po přízracích, musel jsem najít nějakého lovce duchů. Bylo mi řečeno, že pro tento úkol se hodí jedině Salvador Holguín.

Třiatřicetiletý Salvador přes den pracoval jako městský úředník v Guachochi, pohraničním městečku na okraji Měděných kaňonů. Po večerech si přivydělával jako barový zpěvák tradiční mexické kapely, a dokonce na to i vypadal. Měl břicho, černé oči a vzhled sňatkového podvodníka. Typický chlapík, který dělí svůj čas mezi kancelářský stůl a barovou židličku. Salvadorův bratr však byl cosi jako Indiana Jones mexického systému vzdělávání. Každý rok vyrážel s nákladem tužek a sešitů hluboko do kaňonů, aby doplnil zásoby tamějších škol. Protože Salvador byl svolný v podstatě k čemukoli, příležitostně si bral v práci volno a svého bratra na těchto expedicích doprovázel.

„*Hombre*, žádný problém,“ ujistil mě, když se mi ho podařilo vystopovat. „Zaskočíme za Arnulfem Quimarou...“

Kdyby zůstal jen u toho, byl bych nadšený. Při hledání průvodce jsem se dozvěděl, že Arnulfo Quimare je největší žijící tarahumarský běžec a že pochází z klanu bratranců, bratrů, zeťů a synovců, kteří jsou takřka stejně dobří jako on. Vyhlídka na možnost vyrazit přímo do ukrytých chýší dynastie Quimarů byla to nejlepší, v co jsem mohl doufat. Problém však byl v tom, že Salvador pokračoval.

„... *myslím*, že znám cestu,“ dodal. „Po pravdě řečeno, nikdy jsem tam nebyl. *Pues, lo que sea*. No, uvidíme. Najdeme to. Nakonec.“

Za normálních okolností by jeho proslov zněl dost pesimisticky, jenže v porovnání s tím, co jsem až dosud vyslechl, byl Salvador nadšený optimista. Od svého útěku do země nikoho před čtyřmi sty lety Tarahumarové trávili čas tím, že se zdokonalovali v umění, jak se stát neviditelnými. Mnozí ještě žijí v jeskyních ve srážech, do nichž se lze